

АЙЗЪК АЗИМОВ
АЗ СЪМ В МАРСПОРТ БЕЗ
ХИЛЦА

Превод от английски: Елена Кортел, 1998

chitanka.info

Нека да започна с това, че нещата се развиха от само себе си, като насън. На мен не ми се наложи да правя никакви приготовления. Нямахше нужда и пръста си да помръдна. Просто наблюдавах развоя на събитията... Може би това е моментът, когато би трябвало да усетя за пръв път катастрофата.

Започна се с моята обичайна едномесечна почивка между ангажиментите ми. Един месец работа, един месец почивка е най-точното и подходящо редуване за Галактическият отдел по Обслужване. Пристигнах в Марспорт за обичайния тридневен престой преди бързия полет към Земята.

Както винаги, Хилда, господ да я благослови (най-милата съпруга, която е имал който и да е мъж), щеше да ме чака и щяхме да си прекараме хубаво и спокойно... хубава, малка почивка и за двама ни. Единствената неприятност бе, че Марспорт е най-шумното място в Системата и изразът „хубава, малка почивка“ не му приляга. Само че как да го обясня на Хилда?

И така, *този път* моята тъща, господ да я благослови (за разнообразие), взе, че се разболя само два дни преди да пристигна в Марспорт. А нощта преди приземяването получих космограма от Хилда, в която казваше, че ще остане на Земята с майка си и този път няма да се видим.

В отговор аз също изпратих любящите си съжаления и трескавата си тревога за майка й... А след известно време се приземих...

И ето че бях в Марспорт без Хилда!

Но това още не беше нищо, както разбирате. Пред погледа ми замержеля рамката на една картина, рамка от костите на жена. Сега въпросът беше във формите и в цвета, в кожата и плътта около костите.

Така се обадох на Флора (Флора от определени редки епизоди в миналото). За целта използвах видеокабина... По дяволите, че било скъпо, една светкавица...

Самият аз си преценявах шансовете едно към десет, или ще е излязла, или ще е заета и видеофонът й ще е изключен, или ще е умряла в краен случай.

Но видеофонът й бе включен, тя си бе в къщи и, Велика галактико, съвсем не беше мъртва.

Флора изглеждаше по-хубава отвсякога. С годините не вехне, както някой или един друг е казал някога, нито скука състарява необятната ѝ разновидност.

Дали ще ми се зарадва?

— Макс! — изквича от щастие тя. — Колко години не сме се виждали.

— Зная, Флора, но ей ме на, ако си свободна. Защото знаеш ли? Аз съм в Марспорт без Хилда!

— Не е ли чудесно! — изквича тя отново. — Тогава идвай.

Аз се ококорих. Е това вече беше върхът.

— Да не искаш да кажеш, че си свободна?

Трябва да знаете, че Флора никога не може да се освободи без множество уговорки. Такава си е тя, бомба и половина.

— О, аз имам една мъничка-премъничка задача, Макс, но всичко ще оправя. Ти идвай.

— Ще дойда — казах, преливащ от щастие.

Флора е едно такова момиче... Ами, ще взема да ви кажа. В нейния дом гравитацията е като марсианската, 0,4 от земната гравитация. Джаджата, с която можех да я освободя от марспортската гравитация, е скъпа, но ако някога сте държали момиче в обятията си при 0,4, не ви трябва никакви обяснения. А ако не сте, от обясненията няма да ви стане по-хубаво. Да знаете, че много ми е жал за вас.

Става дума за нещо като да се носиш сред облаците.

Приключих бързо разговора, защото само перспективата да видя осъществено мечтанието си в плът и кръв можеше да ме накара да залича образа отсреща така чевръсто.

Излезнах от видеокабината... и в този миг, забележете — точно в този миг, нито за част от секунда по-рано или по-късно, първият лек дъх на драматичната развръзка почти се блъсна в носа ми.

Надуших този първи дъх от зловонието на катастрофата, когато видях плешивата глава на възливиия Родж Кринтън от офиса на Марс. Лъснатото му кубе блестеше над светлосините му очи, над светложълтеникавото му лице, над светлокафявите му мустаци. Не си направих труда да запълзя пред него и да удрям чело в земята пред краката му, защото отпуската ми бе започнала от мига, в който слязох от ракетата.

Така че му проговорих учтиво:

— Какво искаш? Аз бързам. Имам среща.

Но онзи каза:

— Имаш среща с мене. Чаках те при гишето за получаване на багаж.

— Не те видях...

— Та ти не забеляза абсолютно нищо.

Прав беше, защото, като се замисля, щом ме е чакал до гишето за багаж, ще трябва да е обикалял непрекъснато. Докато аз минах оттам като Халеевата комета в бърснец полет почти по ръба на Слънчевата корона.

— Добре де — спрях за миг. — Какво искаш?

— Имам за тебе една малка задача.

— Ей приятел, започна едномесечната ми почивка — изсмях се аз.

— Да, ама свети червената аварийна лампичка, приятел.

Което означаваше чисто и просто — никаква почивка. Не можех да повярвам:

— Глупости, Родж. Имай милост. Аз самият съм в аварийна ситуация.

— Нищо подобно.

— Родж — изревах насреща му, — не можеш ли да хванеш някой друг? Който и да е друг?

— Ти си единственият агент от клас „А“ на Марс.

— Ами тогава поискай от Земята. Те там ги трупат агентите на микрозвена в Щабквартирата.

— Работата трябва да бъде изпълнена преди единайсет тази вечер. Какъв ти е проблемът? Да не би да нямаш три часа?

Хванах се за главата: момчето просто нищо *не знаеше*.

— Моля те, дай да се обадя по видеофона — върнах се в кабината, изгледах го и казах: — Става дума за нещо лично!

Лицето на Флора блесна отново на екрана, като видение на астероид.

— Случи ли се нещо, Макс? — запита тя. — Само недей да ми казваш, че нещо не е наред. Отложих вече другия си ангажимент.

— Флора, бебче, аз ще дойда. Аз *ще дойда* при тебе. Но в последния момент изникна нещо.

Тук тя с обиден тон зададе най-естествения въпрос в такава ситуация и аз реагирах веднага:

— *Не*. Няма никакво друго момиче. Там, където си ти, няма никакви други момичета. Има може би жени. Но не и момичета. Бебче! Сладката ми! (Обзе ме диво желание, но прегръдките с екрана на видеофона не са забавление за възрастен мъж.) — Става дума за работа. Малко ме почакай. Няма да се бавя.

— Добре — каза тя, сякаш отсече „Край!“, а мене ме побиха тръпки от ледените нотки в гласа ѝ.

Излезнах от кабината на видеофона и реших да действам бързо:

— Добре, Родж, каква каша си забъркал за мене?

Влезнахме в бара на космическото летище и седнахме в едно сепаре.

— „*Антарски колос*“ пристига от Сириус точно след половин час, в осем часа вечерта по местно време.

— Така.

— От него ще слезнат и трима мъже, които ще чакат „*Космически експрес*“. Той пристига от Земята в единайсет часа вечерта и заминава после за Капела. Тримата ще се качат на „*Космически експрес*“ и в такъв случай ще бъдат извън обсега на нашата юрисдикция.

— Следователно...

— Следователно между осем и единайсет часа те ще бъдат в една специална стая за чакащи и ти ще си с тях. Имам триизмерните образи на тримата, за да ги познаеш и за да знаеш кой какъв е. Имаш три часа, за да решиш кой от тях пренася контрабанден товар.

— Какъв вид контрабанда?

— Най-лошия. Фалшифициран космолин.

— *Фалшифициран космолин?*

Той ме уби. Знаех какво представлява тази субстанция. Ако сте се качвали на космолет, вие също знаете. А ако сте се сраснали със Земята, неоспорим факт е, че всеки има нужда от космолин по време на първия си космически полет, почти всеки се нуждае от това вещество по време на първите си по-чести пътувания, на много хора то е необходимо за всяко пътуване. Без него им се вие свят, започват да

пищят, изпадат в състояние на психоза. А когато го взимат, нищо им няма, никой не обръща внимание на нищо. Към него човек не се пристрастява, това вещество няма странични ефекти. То е идеално, много необходимо и незаменимо. Ако се съмнявате, взимайте космолин.

— Така е — каза Родж. — Фалшифициран космолин. Той може да бъде променен по химичен път с помощта на съвсем проста реакция. А тя може да бъде извършена във всяко мазе, в резултат на което се получава наркотик. Той дава на човека гигантски заряд, но още от първия път го пристрастява към себе си завинаги. Този наркотик съдържа най-опасния алкалоид, който познаваме.

— Сега ли научаваме за него?

— Не. Службата го познава от години. Държахме другите настрана, като потуляхме всяко разкритие. Този път работата се проточи.

— Защо?

— Един от мъжете, които ще спрат тук, носи укрит известна част космолин. Химиците от системата Капелан, която е извън Федрацията, ще го изследват и ще намерят начини да го синтезират още повече. След това или ще трябва да се борим срещу най-страшното зло, което ни е известно сред наркотиците, или да овладеем положението, като конфискуваме източника.

— Известния космолин?

— Точно така. Но ако конфискуваме лекарството, спираме и космическите пътувания.

Реших да премина по-скоро към същността на пряката ми задача:

— Кой от тримата го пренася?

— Ако знаехме — усмихна се Родж криво, — щяхме ли да имаме нужда от тебе? Ти трябва да го откриеш измежду тримата.

— Възлагаш ми тая въшлива работа да опипвам хората.

— Само да докоснеш не тоя, когото търсим, и рискуваш да те обръснат чак до ларингса. Всеки един от тримата е високопоставена особа на своята планета. Единият се казва Едуард Харпонастер, другият е Джоакин Липски, а третият е Андиамо Феручи. Е?

Той беше прав. Всеки един от тримата пътници ми бе известен. Е, сега и на вас ви се удаде случай да разберете за тях. И всеки е

неприкосновен, докато не представя предварителни доказателства, знаете вече. Все пак реших да попитам:

— Би ли се забъркал някой от тях в такава мръсна...

— Тук се играе с трилиони — прекъсна ме Родж, — което означава, че всеки би го направил. Но един от тях със сигурност е преносител, защото Джак Хоук го разбра, преди да бъде убит...

— Джак Хоукс е мъртъв? — за миг забравих за галактическия зловещ наркотик. За миг почти забравих дори Флора.

— Да. И едно от тези приятелчета е организирано убийството. Разбери кой е. Трябва да го посочиш преди единайсет часа. Тогава ще имаш повишение, повишение на заплатата. Горкият Джак Хоукс ще бъде отмъстен, а Галактиката ще бъде спасена. Гледай да сгреша и тогава ще се създаде опасна междузвездна ситуация, а тебе ще те изхвърлят най-позорно и ще влезеш в черните списъци оттук до Антар и обратно.

— Ами ако не посоча никого?

— Това ще е като да посочиш не когото трябва, тъй като е замесена службата.

— Значи, длъжен съм да посоча някого, но да не сгреша, в противен случай ще ми поднесат собствената ми глава на тепсия.

— При това насечена на мънички парченца. Ти започваш да проумяваш, Макс.

През целия си живот на грозник Родж Кринтън никога не е изглеждал по-грозен от сега. Единственото утешение, което получих, докато го гледах, бе фактът, че той също е женен и живее със жена си на Марспорт целогодишно. Той си го заслужава. Може и да съм жесток към него, но той си го заслужава.

Веднага щом Родж изчезна от погледа ми, се обадох на Флора.

— Е, какво става? — запита тя.

— Бебче, сладката ми, не мога да ти кажа каква е работата, но трябва да се справя с нея. Разбираш ли? Чакай ме, аз ще свърша тази неприятна работа и ще дойда, дори ако трябва да плувам от големия канал до полюса само по гащета. Разбираш ли? Ако ще да се наложи да отскубна с нокти Фобос от небето. Дори ако трябва да се нарежа саморъчно на парченца и да пратя по пощата собственото си пакетирано тяло.

— Боже — възкликна тя, — ако знаех, че трябва да чакам толкова време...

Аз тръпнех от нетърпение, но тя не беше от онзи тип жени, които си падат по поезията. Всъщност тя бе едно простичко създание на действието... В края на краищата, щом исках да се нося под слабото въздействие на притеглянето, сред море от жасминов аромат с Флора, не мисля, че поетичният отклик е особено необходим.

— Изчакай ме, Флора — разпалих се още повече. — Не мога да дойда веднага, но ще се реванширам.

Изпитвах безпокойство, но все още не бях разтревожен. Родж току-що си бе тръгнал, когато си представих как точно разпознавам виновника.

Колко му е. Трябваше само да повикам Родж обратно и да му кажа, но никъде не пише, че е противозаконно да поискаш бирата ти да е с яйце, а във въздуха, който дишаш, да има кислород. Работата щеше да ми отнеме пет минути, а после щях да отпраша към Флора — малко късно може би, но цената щеше да е вече по-висока, а към нея щеше да има и по една сочна целувка за всяка буза от службата.

Ако не знаете, ето как става обикновено. Големите индустриалци не пътуват из Космоса току-така, с прекачване. При необходимост използват транс-видеокомуникациите. Когато им се налага да присъстват на някаква междузвездна конференция на ултрависоко ниво, на каквато вероятно тези тримата се бяха упътили, те употребяват космолин. От една страна, не им стиска без него, а от друга — това вещество е много скъпо, но пък индустриалците обичат да живеят на широка нога. Познавам психологията им.

Сега наблюденията ми биха могли да са валидни за двама от моите обекти. Докато онзи, който носи контрабандна стока, не би рискувал да вземе лекарството... дори и за да се предпази от космическата болест. Под негово въздействие той би могъл да изхвърли наркотика, да се издаде или да се раздрънка. Така че трябваше да се владее.

Работата бе от лесна по-лесна и аз зачаках.

„Антарски колос“ пристигна навреме. Всичките ми мускули бяха обтегнати като пред старт. Нямах търпение да се понеса към Флора

веднага щом спипам престъпния плъх с наркотика и след като изпратя бързо-бързо видните водачи на индустрии по пътя им.

Доведоха първо Липски. Той имаше дебели, яркочервени устни, охранена, закръглена челюст, гарвановочерни вежди и прошарена коса. Индустриалецът ме погледна и седна, без да реагира по никакъв друг начин. Явно беше под въздействието на лекарството.

— Добър вечер, сър — отпратих към него първата си реплика.

— Сюрреализмът на панамските сърца — заговори сънливо той — в три четвърти такт за една чаша кафебода на словото.

Усещаше се изцяло влиянието на космолин. От него копчетата на човешкия мозък са напълно неуправляеми, в резултат на което се редят думи, като често срички от една дума се свързват по някаква непридвидима асоциация със срички от друга дума — волна програма без никакви правила.

После влезе Андиамо Феручи. С черни мустаци, дълги и щръкнали, матов тен, сипаничаво лице. Феручи седна на стола срещу нас.

— Хубаво ли беше пътуването? — заговорих и него.

— Път облян от фантастична токмата като коронокриле на птица.

След него скоропоговорката от произволно събрани думи и срички поде Липски:

— Птица над мъдра книга на всички места всяко тяло.

Тук вече се ухилих. Значи оставаше Харпонастер. Добре, че си носех на удобно място оръжието с игли и магнетичната спирала, които бяха в готовност, за да го задържа.

Дойде и Харпонастер — слаб, кожа и кости, почти оплешивял и доста по-млад от изображението, което видях на триизмерната снимка. Но той също бе до ушите под въздействието на лекарството.

— По дяволите! — възкликнах.

— Дяволскиански бележка говори на своето последно време аз видях гора ти каза сей — реагира Харпонастер.

— Сей семето — продължи Феручи — на територия спорна прави добро да е дълъг пътят ти към славеите.

— И те са игриви магнати, прескачащи вонящи топки — добави Липски.

Гледах внимателно поред тримата и слушах какви безсмислици сипят. Потокът от думи с всеки път намаляваше, докато най-последно

секваше.

Картинката ми се проясни. Единият от магнатите се опитваше да ме изпързала. Той си бе дал сметка предварително, че липсата на космолин в организма му ще го издаде. Възможно бе да е подкупил някое служебно лице да му инжектира физиологичен разтвор или да хитрува по друг начин.

Един от тримата сто на сто ми играеше номер. Не е кой знае колко трудно. Комедиантите правят редовно такива пародии. И *вие* сте ги чували.

Както наблюдавах индустриалците, изведнъж ме бодна мисълта: „Ами ако *не посоча* когото трябва?“

Стана осем и половина и взех да усещам как работата ми, репутацията ми, главата ми се клатят все по-застрашително. Отхвърлих тези грижи за после и се замислих за Флора. Тя нямаше да ме чака вечно. А щом става дума за онова нещо, изгледите са, че няма да ме чака и половин час.

Мислите се прескачаха в главата ми: „Дали измамникът ще успее да прави произволни словосъчетания, ако го притисна с някоя опасна тема?“

— Наркотика измъкни и тестото до ре ми фа солта на земята спаси — каза Липски.

— Спаси и подстрижката на простата тълпа нещо за тях ти ги назоби като хармоника са бузите от бръснача и сияят — това пък бе Феручи.

— Сияен вятър не е сняг използва колко тъпи от за винаги и кипеж и оживлениещите клатушкане — обади се Харпонастер.

— Клатушкания и парцали — завърши участието си на този етап Липски.

— Парцалилии — бяха последните думи на Феручи.

— Лианимации — сложи край на „темата“ Харпонастер.

Тримата продължиха да шепнат нещо още малко и замлъкнаха.

Направих нов опит, като не забравях, че трябва да действам предпазливо. След време те щяха да си спомнят всичко, което съм казал, затова то трябваше да е нещо безобидно:

— Това е дяволски добра космолиния.

— Линин и тигри през прерията кучета лаят ли лаят бау-ау... — започна Феручи.

Прекъснах го и повторих думите се на Харпонастер:

— Това е дяволски добра космолиния.

— Линията на леглото почивка малко черно корабчевидно нещо грешно дрехите на следващия ден — даде той своя отговор.

Прекъснах и него и се обърнах към Липски:

— Добра космолиния.

— Лилязото не е шоколад няма да е същото за теб и увеличи пързалките картофите и удряй — мина по реда си и Липски.

После отново един по един.

— Удряй болестрябвачете и пиши ще треперявка...

— Явка с ядене.

— Не идвам.

— Амангличанин.

— Личанинтър подпечатва.

— Печатва изплъзва.

Направих още няколко опита, но нищо не постигнах. Измамникът, който и да бе, явно се беше упражнявал или имаше природна дарба да свързва с лекота произволни срички от различни думи. Умееше да изключва съзнанието си и да остави потокът от думи да се лее свободно, но обиграно. Сигурно се е вдъхновил и щом като е разбрал какво търся. Ако думата „наркотик“ не ме е издала, то „космолиния“, употребена при това три пъти, не може да е оставила съмнения. Дватама невинни не биха се усъмнили, но *той* трябваше да е разбрал.

И се забавляваше, надсмиваше ми се. Всеки един от тримата казваше по някоя фраза, която издаваше някакво дълбоко чувство за вина („солта на земята спаси“, „малко черно корабчевидно нещо грешно“, „измъкни изпод това“ и още други.) Двама от магнатите приказваха в състояние, в което не можеха да се контролират, правеха го несъзнателно. Но третият сам си правеше цирка.

И как щях да открия този трети? Треперех от бясна омраза към него, сърбяха ме ръцете да го пипна. Този плъх оскверняваше самата Галактика. Нещо много повече — той бе убил моя колега и приятел. Нещо много повече — той ме отделяше вече толкова време от Флора.

Бих могъл да отида при всеки един от тримата и да започна претърсване. Двамата невинни, които наистина са взели космолин, няма и пръста си да помръднат, за да ме спрат. Те няма да изпитват

никакви чувства, никакъв страх, никаква тревога, никаква омраза, никаква тръпка, никакво желание за самозащита. А ако единият от индустриалците направи и най-малкия жест на съпротива, аз ще пипна моя човек.

Но невинните после ще си спомнят, че съм ги претърсвал, макар и да са били под въздействието на космолина.

Въздъгнах тежко. Ако го направя, ще хвана със сигурност престъпника, но после ще заприличам на парче скълцан черен дроб. Такъв облик никой човек не е добивал. Службата ни ще я разтърсят яко, цялата Галактика ще се размърди. В суматохата, тайната за фалшивия космолин ще излезе наяве и всичко ще отиде по дяволите.

Имаше вероятност първият, когото докосна, да е престъпникът. Шансът ми обаче беше едно към три. Ще посоча някого, но все пак съм човек, мога да сгреша, само господ е безпогрешен.

По дяволите, нещо подтикна тримата да започнат да се разхождат, докато аз мърморех сам на себе си. Тоя космолин е заразителен, господи боже мой...

Вторахих се отчаяно в часовника си. Девет и петнайсет е.

Накъде по дяволите е хукнало това време?

О, господи, о, дано го вземат дяволите, о, Флора!

Нямах избор. Отправих се към кабината, за да позвъня още веднъж набързичко на Флора. Нали знаете как се прави — едно бързичко, за да поддържам огъня, ако вече не е угаснал.

Но междуременно непрекъснато си повтарях: „Тя няма да отговори.“

Подготвих се и за този отговор. Има и други момичета, има и други...

Защо ги приказвам тия неща, няма други момичета...

Ако Хилда бе в Марспорт, никога нямаше и през ум да ми мине за Флора още с пристигането, нямаше да има никакво значение. *Но аз бях в Марспорт без Хилда* и си бях уговорил среща с Флора.

Видеофонът звънеше за кой ли път, но аз не смеех да прекъсна връзката.

Отговори ми! Отговори!

Най-после тя отговори:

— *Ти ли си?*

— Разбира се, любов моя, кой друг би могъл да е?

— Много хора. Някой, който *би дошъл*.

— Забави ме тази дребна работа, сладурче.

— Каква работа? Пластони за кой?

За малко не се заех с познанията ѝ по граматика, но се чудех какъв е този пластонски удар.

После си спомних. Веднъж ѝ казах, че съм търговец на пластони. Тъкмо тогава ѝ бях донесъл пластонена нощница, много сладко нещо.

— Чуй ме. Дай ми само още половин час...

— А аз седя тук съвсем сама — очите ѝ се навлажниха.

— Ще си платя всичко с лихвите.

За да ме разберете колко отчаян бях, ще ви кажа, че съзнанието ми намираще спасителния път единствено в бижутерс-ките магазини. Макар че в банковата ми сметка щеше да зейне явна празнота. В пронизителните очи на Хилда тя щеше да изглежда като конската глава на Небула, напъхала муцуната си в Млечния път. Но тогава бях готов на всичко.

— Имах си чудесна среща, но я отмених — каза Флора.

— Нали каза, че била *от дребна по-дребничка* — възразих неразумно, но осъзнах грешката си, когато думите вече бяха отлетели.

— *От дребна по-дребна!* — изпищя Флора. (Точно така ми беше казала. Ама точно така ми беше казала. Но когато истината е на твоя страна, да спориш с жена е още по-лошо. Толкова ли не знаех?) — Ти наричаш мъжа, който ми обеща имот на Земята...

И взе да нарежда надълго и нашироко за онзи имот на Земята. На Марспорт нямаше нито едно момиче, което да не си крънкаше имот на Земята, но ако броите на пръстите на едната си ръка колко момичета са успели да се сдобият с такъв имот, пишете шестата за щастливка.

Опитах се да я прекъсна, но полза нямаше.

Най-после тирадата завърши:

— И ето ме сега съвсем сама, без *никого* — тук Флора прекъсна връзката.

Ами да, права беше. Чувствах се като последното нищожество на Галактиката.

Върнах се в залата за посрещачи. Служителят на вратата ми отдаде чест.

Впих очи в тримата индустриалци и започнах да си представям как бавно, с наслада ги удушавам един по един. Ако можех да получа такова разрешение! Навярно Харпонастер щеше да е първата жертва — какъвто си е слаб, с тънка шия, която просто плаче да обвия пръсти здраво около нея, така че острата му адамова ябълка да ми е на стога точно под палците.

Но тази мисъл бе нищожна, за да ме зарадва. В безсилието си успях само да извикам: „Ей, момче!“, макар че съвсем не копнеех за момче.

Тримата магнати изведнъж се сепнаха. Пръв захвана скоропоговорката главоблъсканица Феручи:

— Момчетечечучур козибрадичкихвърляни ваят отгоре ни, бог спасителят на нашите пенита...

Харпонастер с мършавата шия добави:

— Пенита и понита не харесват орпочужда котка.

— Карава коралова отива еластотъкани пияни — даде и Липски своята лепта.

— Пиано лелъотериот път чака малко.

— Малко зверове о молят.

— Колят как.

— Кактус.

— Тус.

И тишина.

Тримата се вторачиха в мене. И аз се вторачих в тях. Бяха напълно лишени от чувства (двама от тях), докато аз бях лишен от идеи. А времето минаваше.

Загледах ги още по-настойчиво и веднага се сетих за Флора. Изведнъж ме осени мисълта, че няма какво да губя, нали нищо не бях спечелил. Можех спокойно да разказвам за нея:

— Джентълмени, има едно момиче в този град, чието име няма да споменавам, за да не я компрометирам. Нека да ви я опиша, джентълмени.

Така и направих. Ако мога сам да кажа така за себе си, последните два часа ме доведоха до състояние, от което се роди едно

чудно описание на Флора. Поезията в него сякаш бликаше от някакъв извор на мъжествена енергия, заложена дълбоко в подсъзнанието ми.

Магнатите седяха застинали по местата си, изглеждаха погълнати от разказа и почти не ме прекъсваха. Хората под въздействието на космолина стават много внимателни. Ако някой говори, не го прекъсват. Ето защо се редуват, изчакват се едни други.

Говорех им със сърцераздирателен глас, докато по високоговорителя съобщиха за пристигането на „Космически експрес“.

Е, свърши се вече.

— Изправете се, джентълмени — извисих тогава глас. — Не ти, не ти, убицецо — магнетичната нишка на оръжието ми се уви около китката на Феручи, преди онзи да успее да си поеме дъх.

Индустриалецът се бореше като демон. От мнимото влияние на космолина не остана и следа. Намериха фалшивия космолин в тънички пластмасови торбички, оцветени в телесен цвят, прикрепени към вътрешната страна на бедрата му. Малките пакетчета се сливаха изцяло с плътта на Феручи, така че не се забелязваха, водеше ме единствено усещането, че нещо не е наред. Дори и тогава ми бе необходим нож, за да съм сигурен.

После Родж Кринтън, ухилен и с полупомрачен разсъдък от щастливата развръзка, ме хвана за ревера в мъртва хватка:

— Как го направи? Как разкри престъпника?

— Единият от тримата се опитваше да ме изиграе, че е взел космолин — дръпнах се с надеждата да се освободя от лапите му. — Бях сигурен. Затова им разказах... — премълчах предпазливо детайлите, не му влиза в работата да знае всичко — м-м-м, за едно момиче. Двамата невинни не трепнаха даже, защото бяха взели космолин. Но дишането на Феручи се учести, а челото му се покри със ситни капчици пот. Натоварих разказа си със страхотен драматизъм и той реагира емоционално, значи не бе под въздействието на космолина. Е, сега ще ме оставиш ли да си ходя?

Най-после ме остави на мира, едва се удържах да не падна. Както се бях навил да отлitam, краката ми почти не се докосваха до земята... но изведнъж се сепнах и се обърнах:

— Хей, Родж, можеш ли да ми подпишеш документ за хиляда кредита без да го описваш никъде... за заслугите ми към Обслужващия отдел?

Тогава разбрах, че не е с всичкия си, след като напрежението бе отминало, и че поне в настоящия момент ми е признателен:

— Дадено, Макс, дадено. Десет хиляди, ако искаш.

— *Искам* — изревах и го сграбчих на свой ред. — Искам! Искам!

Той попълни официална бланка на Обслужващия отдел за десет хиляди кредита — тлъста сума за кое да е място от половината Галактика. Подаде ми документа все така ухилен, а и аз го взех, отвърщайки му по същия начин.

И как иначе: Родж възнамеряваше да представи развързката на случая за свое постижение, а на мене нямаше да ми се налага да се отчитам за сумата пред Хилда.

Стоя в кабината за последен път, обаждах се на Флора. Не можех да тръгна току-така към нея, без да съм уредил предварително нещата. През последния половин час тя имаше достатъчно време, за да си намери някого, ако вече не бе го направила.

Хайде обади се. Хайде обади се. Хайде...

Обади се, но бе във вечерно облекло, канеше се да излиза, за малко не я изпуснах.

— Аз излизам — заяви Флора. — *Някои* мъже могат да бъдат любезни. Изобщо не желая да те виждам отсега нататък. Никога повече няма да те погледна. Ще ми направиш голяма услуга, господин Който и да си, ако махнеш сигналната ми комбинация и никога не я цапаш...

Аз не проронвах и дума. Само стоях, притаил дъх, стиснал в ръка чека, държах го на видно място. Просто така си стоях неподвижен. Просто така държах безмълвен чека.

Щом каза думата „цапаш“, Флора се приближи и ме огледа внимателно. Тя не бе кой знае колко образована, но можеше да прочете „десет хиляди“ по-бързо от всяка друга възпитаничка на колеж в цялата Слънчева система.

— Макс! За мене ли са? — изрече Флора.

— Всичките, бебчето ми. Казах ти, че имам малко работа. Исках да те изненадам.

— О, Макс, толкова мило от твоя страна. Аз съвсем не говорех сериозно. Аз се шегувах. Сега тръгвай веднага към мен — тя съблече

палтото си.

— Ами срещата ти?

— Нали *казах*, че се шегувам.

— Идвам — вече нямах сили.

— С всичките тези кредити, нали? — каза тя палаво.

— С всичките до един.

Прекъснах връзката, прекрачих през прага на кабината и сега, най-накрая, аз бях готов... горях от желание...

— Макс! Макс!

Изведнъж чух, че някой ме вика и тича към мене.

— Родж Крингън ми каза, че ще те намеря тук. Мама се справи, та аз успях за специалния рейс със „*Космически експрес*“. А какви са тия десет хиляди?

Не се обърнах. Казах само:

— Здравей, Хилда.

После все пак се обърнах към нея и успях да направя най-трудното нещо, което съм правил през целия си непотребен космически живот.

Усмихнах се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.